

කිම් සෝවොල් (Kim Sowol)

කොරියාවේ විශිෂ්ටතම හා ප්‍රමුඛතම කවියා ලෙස ගැනෙන “කිම් සෝවොල් (Kim Sowol)” කවියාගේ උපන් දිනය යෙදෙන සැප්තැම්බර් 07 වැනි දා “සෝවොල් කවි දිනය” ලෙස දකුණු කොරියාවේ නම් කෙරී තිබේ. මේදිනට “සෝවොල් කවි කාංගය” නමින් සාහිත්‍ය කාංගයක් ද පිරිනැමේ. ඒ මෙම විශිෂ්ට කවියාට උපහාර පිණිස යි. 1902 සැප්තැම්බර් 07 වැනි දින “ කුසොං” (වර්තමාන උතුරු කොරියාවට අයත්) නගරයේ දී උපන් කිම් සෝවොල් 1934 දෙසැම්බර් 24 වැනි දින “ක්වාක්සන්” නගරයේ දී මිය ගියේ සියදිවි නසාගැනීමෙනි. ඔහු අවුරුදු 32ක් වූ සිය ජීවිත කාලය තුළ එක ම කවි පොතක් පළ කළේ ය. ඒ “ජන්දල්ලේකොන් (අසෙලියා මල්/ Azaleas)” නමින් 1925 දී පළ කළ කෘතිය යි. ඔහු ලියූ එක ම කෘතිය වුව ද එය ඔහුට අමරණීයත්වය ගෙන ආයේ ය. අද මේ කෘතිය ලොව භාෂා රැසකට පරිවර්තනය වී ඇති විශිෂ්ට කාව්‍ය සංග්‍රහයක් ලෙස සම්භාවනා ලබයි. මෙය අද දකුණු කොරියාවේ සංස්කෘතික ජාතික උරුමයක් ලෙස නම් කොට තිබේ. කොරියානු ජන ගායනාවල රසය උකහාගෙන ඇති කවි අතුළත් මෙම නිර්මාණ එකතුව වඩාත් ජනප්‍රිය වී ඇත්තේ එහි ජන ජීවිතයේ රිද්මය කැටි ව ඇති බැවිනි. මෙහි ඇති කවි බොහොමයක් ගීත ලෙස ප්‍රතිනිර්මාණය වී ඇත. ඒවා අද ද ජනප්‍රිය ගීත ලෙස ගායනා වේ. “ අසෙලියා මල්” කෘතියේ අතුළත් 150ක් පමණ කාව්‍ය නිර්මාණ අතුරින් කිහිපයක් දෙසට මදක් එහිකම කර බැලීමට අපි උත්සාහ කරමු.

සෝවොල්ගේ “අසෙලියා මල්” නම් පැදි පෙළේ සිංහල පරිවර්තනය යි, මේ;

“දැකුම මා පිය නො වේ යද්දී ඔබ බසක් වත් නො බැණ ඔබ යවන්නම් යන්න දී

යොංබොහන් යක් ගිරෙ* අසෙලියා මල් අරන් ලස්සනට යන මගේ ඉඹින්නම්

යන පියෙත් පිය තබා එමල් පෝඩි කර නො ලා කෙත් හදින් බර නො දී යනු මැනේ

දැකුම මා පිය නො වේ යද්දී ඔබ මා මළත් නොම හඬමි ඇස කඳුළු වගුරුවා”

(* යොංබොහන් නම් ප්‍රදේශයේ ඇති යක්සාන් නම් කන්ද)

මේ නිර්මාණයෙන් කියැවෙන්නේ පෙම්වතුන් යුවළකගේ වෙන් වීමක් ගැන යි. එම විරහා වේදනාත්මක අවස්ථාව සංයමයෙන් හා ඉවසීමෙන් දරාගන්නා පෙම්වතෙකුගේ හැඟීම් නිරූපණයට සෝවොල් මෙහි දී උත්සාහ කොට තිබේ. සංකීර්ණය හැඟීමෙන් ආකූල අවස්ථාවක් සියුම් හැඟීම් ස්පර්ශ කරන සන්සුන් විලාසයකින් කවියට නැඟීමට සෝවොල් සමත් වී තිබෙන්නේ රසික සිත් පහන් හැඟීමෙන් සනහන පරිදි ය. මෙම අවස්ථාවේ දී පෙම්වතිය පෙම්වතාගෙන් වෙන් වී පීට ව යෑමට සූදානම් වෙයි. පෙම්වතා ඇට කියන්නේ තමා දෙස නො බලා යන්න කියා ය. වචනයක් වත් නො කියා ඇයට යන්නට ඉඩ දෙන බව ඔහු කිය යි. අසෙලියා මල් සමුගැනීම හෙවත් විශෝගය සංකේතවත් කරන මලකි. යොංබොහන්හි යක්සාන් කන්දේ පිපෙන අසෙලියා මල් ගෙන ඔහු ඇ යන මගට ඉසි යි. ඉක්බිති ඔහු කියන්නේ බර නො දී අඩි තබා ඒ මල් පොඩි නො කර ඇට වෙන් ව යන ලෙස ය. ඔහුගේ හදෙහි මේ මොහොතේ ඇත්තේ අසීමිත වේදනාවකි. එහෙත් ඇ වෙන් වී යද්දී තමා මළත් කඳුළු වගුරුවා හඬන්නේ නැති බව ඔහු කිය යි. ඒ තරම් දැඩි වේදනාවක් වුව ද ඔහු එසේ දරාගන්නේ සමූගෙන යන ඇ සනහා පිටත් කරන අවයෙනි. ප්‍රේමයේ දරාගැනීම, පරිත්‍යාගය, විදගැනීම, පරාර්ථය වැනි උසස් ගුණාංග මේ පැදිය තුළින් නිරූපණය වේ. මේ පැදිය සෝවොල්ගේ වඩාත් ප්‍රකට හා උසස් නිර්මාණයකි. ඔහු මේ පැදිය ලියා ඇත්තේ තමා මුලින් ම පෙම් කළ තරුණියගේ වෙන් වීම හේතුවෙන් උපන් වේදනාවෙන් බව සඳහනි.

“ගං ඉවුරේ වෙසෙමුකෝ අම්මේ අක්කේ රන් පාටින් මිදුලේ වැලිකැට දිලිසෙන්නේ බට පදුරේ ගිනේ ඒ පැළදොර එළියේ ගං ඉවුරේ වෙසෙමුකෝ අම්මේ අක්කේ”

ඒ “අම්මා අක්කා” යන මැයිත් එන පැදිය යි. නිදහස්කාමී හැඟීමක් හා ඒ වෙත ඇති අභිලාෂය මතු කැරෙන මේ පැදිය කුඩා දරුවකු කියන බසක් පරිද්දෙන් ඉදිරිපත් කොට ඇත්තකි. සෝවොල් මේ පැදිය ලියා ඇත්තේ ද ජන ගායනා අතර ඇති ළමා ගායනාවක රිද්මය ඇති ව යි. මේ කුඩා

කිම් සෝවොල්ගේ “අසෙලියා මල්”

දරුවා සිය අම්මාට හා අක්කාට අයැදින්නේ ‘අපි ගොස් ගං ඉවුරක කුඩා නිවසක් තුළ ජීවත් වෙමු’ යි කියා ය. එවිට අපේ මිදුලේ රන් පාටින් දිලිසෙන වැලි තිබේ. පැළදොරින් එළියේ ඇත්තේ ගී ගයන බට පදුරු ය. එය ලස්සන තැනකි; සුන්දර ජීවිතයකි. නගරයේ කලබලකාරී බවින් හා පීඩාකාරී ජීවිතයෙන් මිදී නිදහස් සුන්දර සරල ජීවිතයක් ලැබීමට ඇති ඇල්ම මින් පළ වේ. එකල ජපන් අධිරාජ්‍යයට යටත් ව නොයෙක් අඩන්තේට්ටම්වලට ලක් වෙමින් පීඩාකාරී ජීවිත ගත කළ කොරියානුවන්ගේ සිත් තුළ නිදහස හා සුන්දර ජීවිතයක් පිළිබඳ වූ අභිලාෂය මේ පැදියෙන් නිරූපණය කිරීමට සෝවොල් උත්සාහ කොට තිබේ.

“කඳුකරයේ මල්” නමින් එන පැදි පෙළ මෙසේ ය;

“කඳුකරේ මල් පිපෙ යි මල් පිපෙ යි යනු වසන් නොමැති ගිම් මල් පිපෙ යි

කඳුකරේ කඳුකරේ පිපෙන මල් ‘පමණ මා එකලා ව පිපෙනවා’

කන්දෙ පොඩි කුරුල්ලෙක් හඬන්නේ ‘මල් යස යි’ කන්දෙ දී ‘සමුගනිම්’

කඳුකරේ මල් හැලෙ යි මල් හැලෙ යි යනු වසන් නොමැති ගිම් මල් හැලෙ යි”

කඳුකරයේ කටුක බව මැද පිපෙන මල් තුළින් මෙසේ සංකේතවත් කොට දක්වා ඇත්තේ මිනිස් ජීවිතයේ ස්වභාවය යි. සෝවොල් මේ පැදියේ දී කටුකත්වයක් සුන්දරත්වයක් දෙක ම ඇසුරින් අවසානයේ පෙන්වන්නේ ජීවිතයේ අනිත්‍ය භාවය බව පෙනේ. එසේ ම මේ පැදියේ රිද්මය තුළ කඳුකරයේ කටුක හා නූදෙකලා බවත් ඒ තුළ ම ගැප් ව ඇති සුන්දරත්වයක් රැඳී වීමට සෝවොල් සමත් වී ඇති සෙයකි. වසන්තය හෝ ගිම්හානය වෙනසක් නැති ව කඳුකරයේ මල් පිපේ.

අසෙලියා මල් කාව්‍ය සංග්‍රහය

කඳුකරයේ පිපෙන ඒ මල් මෙසේ කිය යි; “මම තනියෙන් ම පිපෙනවා” මේ මල්වලට කැමැති කුඩා කුරුල්ලෙක් ද නූදෙකලා ව මැදින් නාද කර යි. උඹ කියන්නේ, “මල් හොඳ යි” කියා ය. ඉක්බිති ඒ කුරුල්ලා කඳුකරයේ දී ම පර වී යන ඒ මල්වලට සමුදෙ යි. “සමුගනිම්” යි කියා උඹ නාද කර යි. දැන් මල්වල අභාවය එළැඹේ. සෝවොල් පළමු පැදිය බැඳී අසුරින් ම අවසන් පැදිය ද බඳි යි. වසන්තය හෝ ගිම්හානය වෙනසක් නොමැති ව කඳුකරයේ මල් හැලෙ යි. මල් ඇසුරින් මෙසේ පෙන්වා තිබෙන්නේ උපත-විපත යන ජීවන දහම යි.

සිය නිවසින් පිට ව ගොස් බැහැර වෙසෙන්නෙකු තම නිවස සිහි කරන්නේ සියුම් වේදනාවට හැඟීමක් ජනිත කරන අතිතකාමයකිනි. ඇතැම් විට එවැන්නෙකු වඩාත් සංවේදී ව කඳුළු පවා සලකු ඇත. සෝවොල් “ අපේ නිවස” නම් නිර්මාණයෙන් අප හමුවේ තබන්නේ එබඳු සංවේදී අවස්ථාවකි.

“මේ විගස තනි ව චිත් පසු කරන් යන යමෙක් නො වන්නේ ‘නිදන්තට යම්’ යි කියා ගොස් හිඳගනිමි

අර ඇත එක් පසෙක නැව යන්න පිටත් වෙයි ගී සරය ඇසෙන්නේ

කඳුළු බිඳු ගලා යනු ඉඩ දෙන්න පහ ව යයි දුක නෙතේ

සිහිනයෙන් සැබෑවෙන් හිමේ වී අපේ ගේ යළිත් අර කඳුහිසින් වලාකුළු පා ව යයි”

මෙහි සඳහන් තැනැත්තා නිදන්තට ගියත් ඔහුට නින්දා එන්නේ නැත. ඔහු හිඳගෙන කල්පනාවට වැටේ. නැවක් යන්නට පිටත් වනු ඔහුට පෙනේ. එහි ගී හඬ ද ඇසේ. ඇතැම් විට ඒ නැවේ නැගුණා නම් ඔහුට යළි තම නිවසට යාමට පුළුවන් ව තිබෙන්නට ද ඇත. සිය ගෙදර මතක් වීමෙන් ඔහුට දුකක් දැනේ. ඉක්බිති ඔහු හඬන්නට වෙයි. ඔහුගේ සිතෙහි තම නිවස සිතුවම් වේ. හිමෙන් වැසී ඇති තම නිවසක් ඒ අසල කඳුමුදුනින් වලාකුළු පා වී යන සැවුත් ඔහු සිහිත් දකී. තම නිවස යා පවුල වෙත කෙනෙකු බැඳී ඇති බැඳීමේ ස්වභාවයක් ඉන් වෙන් වීමෙන් ඇති වන දුකක් මේ නිර්මාණය තුළින් දක්වා තිබේ. ලෝකයේ කොතැනක සිටියත් යමෙකුට සැනැසීම දැනෙන්නේ තම නිවසට ආ කල ය.

“වලාකුළු” නමින් එන නිර්මාණයේ දී සෝවොල් අපට ඉදිරිපත් කරන්නේ කිසි ගැහැනියකගේ ප්‍රේමය අපේක්ෂාවෙන් වේදනා විදින ප්‍රේමවත්තයෙකුගේ සිතෙහි ස්වභාවයකි;

“අල්ලගනොත් අර රතු ලේ පැල්ලම් ට අඳුරු ඒ ම’ගත යි යන නුබ

මයිල අසු දහක් පියඹා යෙමි මම නොම නිදනා ඔබ අතින් මා අල්ලාගනොත්

මිදෙනු නොහැක ඇද ඔබ වසිමි වැස්ස වී ඔබ

සිහනු සොඳුර වැස්ස දිව- මගෙ කඳුළු ය වැටෙන තෙත”

‘රතු ලේ පැල්ලම් හත් අඳුරු වලාකුළු නම් මගේ ශරීරය ය. මම අහසේ නැගී සැතපුම් අසු දහසක් පියඹා ඔබ සිටින දෙසට එමි. එවිට නිදා සිටින ඔබ අත දිගු කොට මා අල්ලාගනොත් මට ඔබගේ අත ඇද ග සා දමා මිදීමට නොහැක. ඒ නිසා මම වැස්සක් වී ඔබ මතට ඇද වැටෙමි. ඉතින් සොඳුරය, දිවා- වැසි වසිද්දී ඒ වැටෙන්නේ මගේ කඳුළු බව ඔබ දැනගන්නා! ඒ මේ ප්‍රේමවත්තයා තම ප්‍රේමයේ ආයාචනය ඉදිරිපත් කොට ඇති සැටි යි. ඔහු තුළ ඇයට ඇති ප්‍රේමයේ තරමක් ඒ නිසා ඔහු විදින දුකත් මේ පැදියෙන් මනා ව සිතුවම් වී තිබේ. සෝවොල් මනහර රූපකයක් ලෙස මේ පැදිය බැඳ ඇත්තේ රසික සිත්හි වචන්කාරයක් ඇති කරමිනි.

“ඇලුම් කරන පෙම්බරිය” නමින් සෝවොල් ලියූ තවත් පෙම් කවියක් මෙසේ ය;

“ඔබේ රතු සිනිඳු වූ දෙලවනට වඩා ඒ ලස්සන ම නිමල වූ ඔබේ ආත්මයට ඒ

මගේ උණුසුම් හඳු....

මගෙ දිවියෙ සවිය ඔබේ කුඩා හද රිද්මය යි නවත්වන්නේ නැති ව යනු මැනැව් ඒ ඉදින්”

ප්‍රේමයේ මතුපිට සුන්දරත්වයට එහායින් එහි ආධ්‍යාත්මික උසස් භාවයක් මතු කිරීමට මේ පැදියෙන් ඉඩ ලබාගෙන තිබේ. මේ පෙම්වතා උණුසුම් හඳු දෙන්නේ සිය පෙම්වතියගේ රතු සිනිඳු දෙනොලට නො ව ඇගේ ලස්සන නිර්මල ආත්මයට යි. ඇගේ හදවතේ රිද්මය ඔහුගේ ජීවිතයේ ශක්තිය යි. කොතරම් උසස් කල්පනාවක් ද? ප්‍රේමයේ බොළඳ බවට එහායින් ඇති මෙවැනි උසස් හැඟීම් දැකීම ශ්‍රේෂ්ඨ කවිත්තේ විශිෂ්ට ගුණයෙකි.

කිම් සෝවොල් නම් අමරණීය කොරියානු කවියාගේ නිර්මාණ අතුරින් නිර්මාණ දෙක තුනක් පමණක් ගෙන විමැසීම කිසිසේත් ප්‍රමාණවත් නො වුව ද ඔහුගේ කවියේ හැඩය පිළිබඳ හඳුනාගැනීමකට එය පිටිවහල් වනු ඇතැයි අපි සිතමු.

- වන්දන ඉලන්දාර්ගේ